

Σπουδή στο Fahrenheit 451

Στο υπόβαθρο έχω χρησιμοποιήσει θερμά χρώματα (πορτοκαλί και κίτρινο) για να παρουσιάσω την εμφανή παρουσία της φωτιάς και την σημασία της στο βιβλίο. Σε πρώτο πλάνο κυριαρχούν τα αντίθετα χρώματά τους, για να συμβολίσουν το θετικό αποτέλεσμα που είχαν εν τέλει οι πράξεις του πρωταγωνιστή, καθώς μέσα από την καταστροφή (φωτιά - θερμά χρώματα) όλων αυτών των βιβλίων, τού γεννήθηκε μια αγάπη για το διάβασμα και την δημιουργία νέας γνώσης (δημιουργία - ψυχρά χρώματα). Έτσι, βασική ιδέα αυτής της ζωγραφιάς ήταν η αντίθεση καταστροφής και δημιουργίας που υπάρχει σε αυτό το βιβλίο και η εμφανής σύνδεσή τους.

Γιώργος Μαριός, A2

Μάιρα Ματενιάδου, Α2

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ 2091

«ΔΥΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΙΣΟΝ ΠΕΝΤΕ»

Ήταν μία λαμπρή μέρα του Μάρτη, και τα ρολόγια έδειχναν 6:00 το απόγευμα. Μαθητές, καθηγητές, γονείς, με τα μάτια χωμένα στις τηλεοράσεις, γλίστρησαν από τους καναπέδες τους ακούγοντας την είδηση.

Σε όλα τα κανάλια, στα μέσα μαζικής δικτύωσης η ίδια είδηση με τα γιγάντια κόκκινα γράμματα ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΛΕΙΣΤΑ έγγραφε η λεζάντα από κάτω.

Συζητήσεις ξεκίνησαν, τηλέφωνα, διαφωνίες, ερωτηματικά και η φωνή από την τηλεοθόνη φλυαρούσε ρίχνοντας λάδι στη φωτιά των ειδήσεων. Η τηλεοθόνη ήταν ταυτόχρονα πομπός και δέκτης. Μπορούσε να συλλάβει κάθε θόρυβο προερχόμενο από το δωμάτιο.

Η ΝΕΑ ΟΜΙΛΙΑ ήταν η επίσημη παγκόσμια γλώσσα και επινοήθηκε για να καλύψει τις ανάγκες της τεχνολογικής επανάστασης. Μέχρι το 1984 δεν υπήρχε κανείς που να χρησιμοποιεί τη Νέα Ομιλία σαν μοναδικό μέσο επικοινωνίας είτε στον προφορικό είτε στον γραπτό λόγο. Όσπου έφτασε η μέρα το μεγάλο Big Bang -10 Μαρτίου 2091-, όλες οι λέξεις ξεκινούσαν με το συνθετικό του ΤΗΛΕ όπως τηλεεκπαίδευση, τηλεμάθηση, τηλεόραση, τηλεημερίδα, τηλεδιάσκεψη, τηλεbanking, τηλεϊατρική, τηλεδιάσωση, τηλεάθληση και πολλά ακόμα.

Η επανάσταση του ΤΗΛΕ ξεκίνησε!

Σε κάθε άκρη του πλανήτη κλείστηκαν στα σπίτια τους, σφραγίστηκαν τα σύνορα για να εγκλιματιστούν σε αυτήν την νέα εποχή. Αχρηστεύτηκαν κάθε είδους μολύβι και χαρτί. Όλα πια τηλεφοποιήθηκαν (ν.ε ψηφιοποιήθηκαν).

Αθλητές μπροστά από οθόνες

Πολιτικοί μπροστά από οθόνες

Μαθητές- Καθηγητές όλοι μπροστά από τις τηλεοθόνες τους.

Αν δεν ακολουθούσες, χανόσουν στο χάος της τηλεαποχής.

DIVOC-91 ή αλλιώς Disease Ignorance Velocity and Overdo Confinement. Ήταν η νόσος της άγνοιας ταχύτητας υπερβολικής καραντίνας έτσι την ονόμασαν. Σαν να μην έφτανε το lockdown της δια ζώσης επικοινωνίας και συντροφιάς, κατέφτασε η επιδημία, ένα παρακλάδι του ιού- θανατηφόρο. Αμέσως πάρθηκαν μέτρα. Παντού κυκλοφορούσε το Α.Μ.Α.Ν, Αντισηπτικά- Μάσκες- Αποστάσεις και Ντελίβερι. ΟΛΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ! Για 4 μήνες τηλεκολλημένοι.

Κάθε γενιά φαντάζεται ότι είναι πιο έξυπνη από τη γενιά που πέρασε και πιο σοφή από τη γενιά που ακολουθεί. Η νέα γενιά, προσπάθησε να γίνει ο ηγέτης της άμυνας. Ωστόσο, ο ιός της άγνοιας κόλλησε έναν πολιτισμό πάνω στον φόβο και την ανασφάλεια. Και τώρα που η ανάσα του ξαναβρήκε τον κανονικό της ρυθμό, κόλλησε ξανά. Μόνο ένα πράγμα θα μπορούσες να επιθυμήσεις για τον πόνο : να σταματήσει. Μία νέα κανονικότητα θα ξεκινούσε, το τέλος μιας επανάστασης ή

αρχή μιας νέας ;

Δεν μπορώ να προβλέψω το μέλλον. Προσπαθώ να το επινοήσω.

Για το μέλλον το ρητό είναι : "Να μην περάσει μέρα που να μην είσαι σε εγρήγορση". Τίποτα δεν πρέπει να σε εκπλήσσει διότι πάντα προβλέπεις ένα πρόβλημα πριν εμφανιστεί. Αντί να περνάς τον καιρό σου με όνειρα μιας ευτυχισμένης κατάληξης, πρέπει να προσπαθείς να υπολογίζεις κάθε πιθανό συνδυασμό και την παγίδα που μπορεί να προκύψει μαζί με αυτόν. Όσο πιο μακριά μπορείς να δεις, όσο πιο μακριά μπορείς να σχεδιάσεις, τόσο πιο δυνατός θα γίνεις. Ο χρόνος λένε γιατρέυει τις πληγές λένε είναι εύκολο το χθες να λησμονήσεις μα στην καρδιά νιώθεις λες και ήταν χθες τα δάκρυα, τα φιλιά, οι συγκινήσεις.

36 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ...

Ήταν Τετάρτη μεσημέρι και μόλις αποφάσισα να κοιτάξω στην βιβλιοθήκη μου μήπως βρω κάτι που θα με βοηθούσε να ξεφύγω από την απραξία μου. Έτσι βρέθηκα με ένα παλιό βιβλίο που μας είχαν αναγκάσει από το σχολείο να διαβάσουμε, το «1984» του Τζώρτζ Όργουελ.

Το βιβλίο ήταν σχετικά με μία κοινωνία σε κρίση. Όλα εξαιτίας μιας απειλής διαφορετικής από τις συνηθισμένες, που είχε καταλάβει όλους τους τομείς. Έτσι, το κράτος, μετά τις συστάσεις των αρμόδιων, αποφάσισε να προβεί σε κάποια μέτρα για την “προστασία” των πολιτών, με πολλά από αυτά να έχουν καταστροφικές συνέπειες.

Η οικονομία κατακερματίστηκε, ίσως γιατί πολλά καταστήματα αναγκάστηκαν να κλείσουν, αφού το κόστος συντήρησής τους κατέληξε να είναι μεγαλύτερο από τα κέρδη. Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης προβάλλουν διαρκώς είτε την καλή διαγωγή που θα πρέπει να διατηρούν οι πολίτες είτε με διάφορους τρόπους προσπαθούν να τους τρομοκρατήσουν, έτσι ώστε να χαλιναγωγούνται ευκολότερα, με κάποιον κυβερνητικό εκπρόσωπο να προβάλλεται καθημερινά για να ενημερώσει τον λαό για τα τελευταία μέτρα. Ακόμη, οι τρόποι ψυχαγωγίας είναι ελάχιστοι, μιας και οι πολυάριθμες συναθροίσεις έχουν απαγορευτεί δια νόμου και οι περισσότεροι χώροι εστίασης είναι εκτός λειτουργίας. Παράλληλα, υπάρχει απαγόρευση κυκλοφορίας από το κράτος με σκοπό να μένουν όλοι στα σπίτια τους και να αφήνουν την κατοικία τους μόνο για τα απολύτως βασικά.

Οι πολίτες διακρίνονται ο δύο κατηγορίες. Στους “επαναστάτες” που παραβλέπουν τα μέτρα ενώ πολλές φορές δημιουργούν θεωρίες που αμφισβητούν την ίδια την ύπαρξη της απειλής. Το κράτος προσπαθεί με κάθε τρόπο να περιορίσει το έργο αυτών των ανθρώπων, είτε γιατί αποτελούν κίνδυνο στην κοινότητα είτε στο ίδιο. Η άλλη ομάδα είναι αυτή των “κομορμιστών”, που μένουν στα θεσμοθετημένα όρια και ακολουθούν τις κρατικές οδηγίες. Παρόλα αυτά, επικρατεί μια διαρκής αβεβαιότητα και φόβος για την επόμενη μέρα, με το μόνο θετικό να είναι πως για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό όλοι οι λιτοί του κόσμου συνεργάζονται και βοηθούν ο ένας τον άλλον.

Μόλις τελείωσα το βιβλίο το μάτι μου έπεσε στο οπισθόφυλλο και συγκεκριμένα σε μία φράση: “Μία φανταστική ιστορία για έναν κόσμο που δεν έχετε ξαναδεί”. Κι όμως, εμένα μου φαίνονταν όλα αυτά τόσο γνώριμα...

ΑΤΙΤΛΟ...

Ίσως πριν από έναν χρόνο, όποιος άκουγε τη λέξη <<πανδημία>>να σκεφτόταν μία δυστοπία. Ένα μακρινό μέλλον, όπου ο άνθρωπος δεν θα είχε καμία βούληση, οι κυβερνήσεις θα έλεγχαν τους πολίτες, μία πανδημία που θα σκότωνε εκατομμύρια κόσμο και το τέλος του κόσμου να παραμονεύει. Εκτός βέβαια κι αν αυτό ήταν ήδη εκεί και εκείνα τα άβουλα όντα δεν το είχαν συνειδητοποιήσει, σωστά;

Για μερικούς αυτό αποτελεί σενάριο επιστημονικής φαντασίας, για άλλους πάλι τη ζοφερή όψη της πραγματικότητας. Αυτή η σκέψη δεν είναι και τόσο απαισιόδοξη ,αν αναλογιστεί κανείς τη ζωή του σύγχρονου ανθρώπου: περνάμε ατελείωτες ώρες μπροστά από τις οθόνες των συσκευών μας, καταναλώνουμε ασυστόλως όσα αγαθά παράγονται, ακόμα και αν δεν τα χρειαζόμαστε πραγματικά, διαμορφώνουμε συνεχώς επιφανειακές σχέσεις χωρίς ουσία και βρισκόμαστε υπό παρακολούθηση εν αγνοία μας (μπορεί κανείς να έχει πρόσβαση στην τοποθεσία μας μέσω του σήματος του κινητού μας). Και όμως είμαστε αρκετά αφελείς να πιστεύουμε πως ζούμε σε μία ελεύθερη κοινωνία, όπου ο καθένας έχει ελεύθερη βούληση. Αν κάποιος παρατηρούσε όσα συμβαίνουν στον πλανήτη Γη, θα παραλλήλιζε τα γεγονότα αυτά με το Φάρεναϊτ 451 του Ρέι Μπράντμπερι ή τον Θαυμαστό Νέο Κόσμο του Άλντους Χάξλεϋ..

Μπορεί πολλοί από όσους διαβάζουν τώρα το κείμενο να σκέφτονται:<<Αυτά είναι απλά ανησυχίες ενός απαισιόδοξου ανθρώπου.>> Και μπορεί να έχουν δίκιο, αλλά ας αναλογιστούμε με ψυχραιμία το εξής: την καραντίνα του 2020. Ένα σενάριο επιστημονικής φαντασίας έγινε πραγματικότητα το 2020. Ένας ιός, εξαιρετικά μολυσματικός τάραξε ολόκληρο τον πλανήτη και έγινε αιτία για χιλιάδες θανάτους ανά τον κόσμο. Σε πολλά κράτη οι πολίτες αναγκάστηκαν να μπουν σε αυστηρή καραντίνα, και τα πάντα σταμάτησαν να λειτουργούν. Με αυτήν την κατάσταση, για σχεδόν δύο μήνες (στις περισσότερες χώρες), οι άνθρωποι κλείστηκαν μέσα με αποτέλεσμα να διακοπεί κάθε διά ζώσης επικοινωνία. Όλοι στραφήκαμε στις οθόνες μας αναζητώντας απεγνωσμένα συντροφιά (όπως ακριβώς συνέβαινε στον κόσμο του Φάρεναϊτ 451). Όσοι είχαν πρόσβαση και ήταν εξοικειωμένοι με τα νέα τεχνολογικά μέσα και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, καταπολέμησαν με αυτά τη μοναξιά. Όσοι δεν είχαν αυτό το προνόμιο αναζήτησαν λίγη παρηγοριά μέσω της τηλεόρασης, η οποία με το πέρασμα του χρόνου, όσο μεγαλώνει σε μέγεθος τόσο ελαχιστοποιείται η σκέψη του σύγχρονου ανθρώπου.

Η αποξένωση του ανθρώπου σήμερα τον έχει οδηγήσει σε μία κατάσταση παραληρήματος, στην οποία έχει χάσει την ικανότητα διαχωρισμού της πραγματικής ζωής με αυτήν που κατά τ'άλλα νομίζει πως βιώνει στις ψηφιακές πλατφόρμες, ιδιαίτερα σε αυτές της κοινωνικής δικτύωσης. Αυτή η κατάσταση έρχεται σε πλήρη ταύτιση με τα γεγονότα του Φάρεναϊτ 451 · πρόκειται για έναν κόσμο όπου η έννοια της επικοινωνίας όπως την ξέρουμε σήμερα έχει χαθεί. Έτσι βλέπουμε τον πρωταγωνιστή να γυρνά από τη δουλειά στο σπίτι και να μην μιλά καθόλου με τη σύζυγό του, η οποία είναι απορροφημένη από τα τηλεοπτικά προγράμματα ή από άλλες μορφές νόθας

ψυχαγωγίας. Τέτοια φαινόμενα παρατηρούνται και στον σύγχρονο κόσμο, όπου, δηλαδή, άνθρωποι που τους ενώνουν τόσα πολλά καταλήγουν να είναι σαν δύο ξένοι, που πλέον αναρωτιούνται τι ήταν αυτό που τελικά τους ένωνε κάποτε. Ίσως οι αιτίες που οδηγούν σε τέτοια αδιέξοδα να διαφέρουν σε σχέση με το μυθιστόρημα του *Μπράντμπερι* και την πραγματική ζωή, όμως οφείλουμε όλοι να αναγνωρίσουμε πως το αποτέλεσμα παραμένει ίδιο.

Παρ'όλα αυτά στην πρωτόγνωρη -για πολλούς από εμάς- εμπειρία της καραντίνας, θα ήταν άδικο να αμελήσουμε το γεγονός ότι υπήρξαν πολλές περιπτώσεις στις οποίες τα μέλη μιας οικογένειας <<δέθηκαν>> περισσότερο και πέρασαν ποιοτικό χρόνο μαζί και που υπό άλλες συνθήκες οι εξοντωτικοί ρυθμοί της καθημερινότητας δεν θα επέτρεπαν κάτι τέτοιο. Δεν ήταν μόνο οι εντάσεις μέσα στις οικογένειες που αυξήθηκαν· αν και είναι απόλυτα λογικό σε μία περίοδο που υπάρχει πολύ μεγάλη σύγχυση, οι εντάσεις να αυξάνονται κατακόρυφα, ειδικά όταν πρέπει κανείς να μείνει μέσα στο σπίτι για ολόκληρες μέρες βλέποντας συνεχώς τα ίδια πρόσωπα. Βέβαια σε καμία περίπτωση δεν δικαιολογούνται εντάσεις που κατέληξαν σε ακραίες συμπεριφορές ψυχολογικής και σωματικής βίας στο οικογενειακό και σε κάθε άλλο περιβάλλον. Είναι γεγονός: όσο πιο “πολιτισμένες” χαρακτηρίζονται οι κοινωνίες των ανθρώπων τόσο πιο απάνθρωπες γίνονται οι συμπεριφορές τους.

Το πρόβλημα ξεκινάει από το τι ορίζουμε στον δυτικό, και κατά τ'άλλα πολιτισμένο κόσμο, <<πολιτισμένο άνθρωπο>>. Σ'έναν κόσμο που κυριαρχεί ο υλισμός έχει καταστεί πλέον σαφές πως *πολιτισμένος* θεωρείται ο άνθρωπος που κατέχει υλικά αγαθά, όσο περισσότερα έχει τόσο πιο πολιτισμένος είναι. Ξαφνικά όσοι έχουν πρόσβαση στην ανώτατη εκπαίδευση, η οποία τείνει να ιδιωτικοποιείται όλο και περισσότερο, όσοι έχουν μοντέρνα ρούχα, πολλά σπίτια και αυτοκίνητα, όσοι ακολουθούν τις τελευταίες τάσεις της μόδας θεωρούνται αυτόματα πολιτισμένοι. Με απλούστερα λόγια, όσο μεγαλύτερο εισόδημα έχει κανείς τόσο πιο πολιτισμένος θεωρείται. Και τι γίνεται με όσους δεν μπορούν να αποκτήσουν αυτά τα αγαθά; Εκείνοι φαίνεται πως είναι αυτό που λένε πολλοί: “*απολίτιστοι*”. Το σύνορο λοιπόν του πολιτισμού στον σύγχρονο κόσμο είναι το πόσο πλούτο κατέχει κάποιος. Και τι απέγιναν αξίες όπως η δικαιοσύνη, η τιμιότητα, η αλληλεγγύη, η ειλικρίνεια, η φιλία, η ισότητα, η καλλιέργεια του ανθρώπου -όχι για το “κοινωνικό στάτους”, αλλά για την πραγματική επιθυμία καλλιέργειας του πνεύματος- ; Απ' ό,τι φαίνεται υποτιμήθηκαν αφού δεν αποφέρουν τίποτα σε υλικά αγαθά. Έτσι ακριβώς και στο *Φάρεναϊτ 451* και στον *Θαυμαστό Νέο Κόσμο* παρατηρούμε την απουσία όλων αυτών των αξιών στους κόσμους που μάς παρουσιάζονται. Ενώ ιδιαίτερα στο πρώτο φαίνεται πως η ισότητα που λέγεται ότι επικρατεί επιτυγχάνεται με τη στέρηση δικαιωμάτων από όλους τους ανθρώπους.

Κάποιοι λένε πως είμαστε ελεύθεροι. Ελεύθεροι να πιστεύουμε σε ό,τι θέλουμε, οποιαδήποτε θρησκεία, οποιαδήποτε πεποίθηση, ελεύθεροι να εκφραζόμαστε γιατί η λογοκρισία κατακρίνεται. Είμαστε ελεύθεροι να αποφασίζουμε για την ίδια μας τη ζωή, για το δικό μας μέλλον. Κάποιες φορές όμως όταν μάς δίνεται όλη αυτή η ελευθερία, ξαφνικά δεν έχει σημασία η ελευθερία των άλλων, η ύπαρξή τους μάς φαίνεται ασήμαντη πια στην

προσπάθεια να τους κάνουμε κτήμα μας. Γιατί μπροστά στην δική μας ελευθερία δύσκολα διακρίνουμε εκείνη των άλλων. Το πρόβλημα δεν είναι η ελευθερία η ίδια, είναι το πώς εμείς επιλέγουμε να την διαχειριστούμε όταν έρθει η σειρά μας. Και, τουλάχιστον εμείς, έχουμε το δικαίωμα να είμαστε ελεύθεροι, σωστα;

Ο Χάξλεϋ, στον *Θαυμαστό Νέο Κόσμο* μάς παρουσιάζει μία κοινωνία στην οποία η ίδια η λέξη *ελευθερία* μπορεί να θεωρηθεί μέχρι και προσβολή. Σε αυτό το δυστοπικό μέρος οι άνθρωποι καθορίζονται κοινωνικά πριν καν έρθουν σε επαφή με την κοινωνία στην οποία πρόκειται να ζήσουν. Η κοινωνική διάκριση, μάλιστα, επιτυγχάνεται με τον διαχωρισμό των ατόμων σε ομάδες των *Άλφα, Βήτα, Γάμα, Δέλτα* και *Έψιλον* (κάτι σαν τη βαθμολογία των εξετάσεων στα σχολικά διαγωνίσματα;), ενώ το κάθε άτομο έχει ένα σύνολο χαρακτηριστικών που θεωρούνται όμορφα ή άσχημα, καλά ή κακά, ανάλογα με την κοινωνική ομάδα στην οποία έχει καταταχθεί. Η υπνοπαιδεία είναι ένα άλλο χαρακτηριστικό της κοινωνίας αυτής· τα νέα μέλη της κοινωνίας, πριν εισαχθούν σε αυτή, υποβάλλονται στην διαδικασία της υπνοπαιδείας: τις ώρες που αυτά κοιμούνται, διάφορα προπαγανδιστικά μηνύματα ακούγονται ξανά και ξανά στον χώρο που βρίσκονται με αποτέλεσμα αυτά τα μηνύματα να περνούν στο υποσυνείδητο και να διαμορφώνουν έναν πολύ συγκεκριμένο τρόπο σκέψης, με άλλα λόγια...πλύση εγκεφάλου. Έτσι όποιος άνθρωπος παρεκκλίνει έστω και λίγο από τον τρόπο αυτό, περιθωριοποιείται. Αλλά γιατί να θέλει να παρεκκλίνει κανείς σε μία τόσο τέλεια σχεδιασμένη κοινωνία, όπου όλοι είναι ευτυχισμένοι; Ευτυχώς που η κοινωνία που ζούμε εμείς απέχει από τη δυστοπία του Χάξλεϋ. *Η κοινωνία στην οποία ζούμε εμείς απέχει από αυτή του Χάξλεϋ, ωστόσο δεν βρίσκεται τόσο μακριά όσο νομίζουμε.*

Σε ολόκληρη τη ζωή μας τα ΜΜΕ και τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης μάς κατακλύζουν με μηνύματα πως όλοι είμαστε ελεύθεροι και όλοι είμαστε ίσοι. Ωστόσο τα ίδια μέσα μετά από μια στιγμή προσπαθούν να μας πείσουν πως μία ανορεξική λευκή κοπέλα με πολλές στρώσεις μακιγιάζ στο πρόσωπό της και μοντέρνα ρούχα αποτελεί πρότυπο ομορφιάς, ακυρώνοντας έτσι οτιδήποτε το διαφορετικό από αυτό. Προσπαθούν να μάς πείσουν πως όσοι πέφτουν θύματα σεξουαλικής βίας και παρενόχλησης φέρουν και αυτοί ευθύνη, πως μετανάστες και πρόσφυγες ευθύνονται για την οικονομική ύφεση και την αύξηση της εγκληματικότητας, ότι δεν πειράζει να μην τιμωρείται η αστυνομική βία, ότι ακόμα και η άποψη του ρατσιστή είναι και πρέπει να είναι σεβαστή, ότι ο πόλεμος είναι νόμιμος. Όμως όλα αυτά έρχονται σε αντίθεση με την πολιτική της ελευθερίας και της ισότητας την οποία υποστηρίζει η παγκόσμια κοινότητα. Η αλήθεια είναι πως στην πραγματικότητα καμία πολιτική που εξασφαλίζει την ισότητα και την ελευθερία δεν υλοποιείται, γιατί στην εποχή που διανύουμε το παράλογο, το ακραίο και το άρρωστο έρχονται να κανονικοποιηθούν και να θεωρηθούν αξίες των κοινωνιών μας, τη στιγμή που οτιδήποτε διαφορετικό περιθωριοποιείται.

Παρ'όλα αυτά το πρόβλημα δεν είναι μη αναστρέψιμο: προκειμένου οι κοινωνίες μας να μην μετατραπούν σε τέλεια προγραμματισμένες μηχανές και οι άνθρωποι σε τυποποιημένα "προϊόντα" των μηχανών αυτών πρέπει ο καθένας από εμάς να αναλάβει την προσωπική του ευθύνη και να αποβάλει

όλα τα στερεότυπα, προκαταλήψεις και τρόπους σκέψης που τα *Μέσα* φροντίζουν να του “περάσουν” καλύπτοντάς τα με ένα όμορφο περιτύλιγμα και γυαλιστερή κορδέλα. Είναι μία δύσκολη και χρονοβόρα διαδικασία που είναι εντελώς προσωπική για τον κάθε άνθρωπο. Όμως αν δεν θέλουμε στο μέλλον να ζήσουμε και εμείς στον κόσμο του Χάξλεϋ και του Μπράντμπερι πρέπει να ενεργήσουμε πριν να είναι πολύ αργά.

Άννα Λεοντσίνη Α2